

Hardy Gregersen beretter om livet på Rosvang

N. J. Jacobsen

Med det store udtørningsprojekt i Sjørring Sø i 1860'erne blev der skabt et moderne stor-landbrug, knyttet til Egebaksand og Rosvang. Følgende artikel beretter om arbejderlivet på Rosvang fra midten af 1940'erne til midten af 1960'erne. Artiklen bygger på et interview med Hardy Gregersen i forbindelse med det lokalhistoriske indsamlingsarbejde, der i disse år foregår i Sjørring-området.

Den 2. februar 1994 besøgte jeg Hardy Gregersen, Rosvangvej 9. Hardy fortalte om de 21 år, han var ansat på Rosvang.

Hardy henvendte sig til Jens Støvring, Rosvang, efter sit giftermål og spurgte, om han kunne blive ansat som fast daglejer på gården. Hardy havde tidligere været ansat et halvt år som karl hos Støvring, så de kendte hinanden godt fra tidligere.

De nygifte, Esther og Hardy, flyttede ind i en af daglejerboligerne, der hørte med til Rosvang. Et dobbelthus ved nuværende Trinvej. ”Den sydligste af de tre”, fortæller Esther. Børge Jepsen, der kørte lastbil på Rosvang, boede i den anden halvdel af huset.

1. april 1945 skulle Hardy (27 år gammel) begynde på arbejdet, og mødte op kl. 06.45 i hestestalden, og fik anvist det spand heste, han skulle køre med.

Det første kvarter skulle der strigles heste og kl. 07.00 kom forvalteren og satte i arbejde. Seletøjet (æ dræt) blev lagt på hestene, og man rykkede ud fra stalden i nummerorden. Forkarlen først. Det samme var tilfældet, når arbejdet sluttede.

Det foregik på rigtig herregårdsmaner. Der var 12 spand heste, og markerne havde numre og navne. Klostergård eng, Store mark, Æ holme. Når de pløjede, var der som regel 8-9 spand på samme mark. Når de kørte rapgræshø hjem i laden, kørte de i 2 hold. 6 spand i marken og 6 spand hjemme i laden for at læsse af. De skulle blive ved med at læsse hø på de 6 vogne i marken, indtil de tomme vogne kom ud i marken. Sådan var det. Hølæsset blev fastgjort med et læssetræ, der blev spændt godt fast med et reb.

Forvalteren var altid ude i marken, når der blev kørt hø, og Støvring gik hjemme ved laden. Vognene havde

brede jernringede fælge, for at gøre dem mere stabile i den udtørrede søbund. Det var meget sjældent, man væltede med et læs. ”Æ mindes et, at vi gjo det”.

Når der blev hakket roer, var der mange folk i arbejde. Det var på akkord. Så mødte konerne op for at hjælpe manden. 20 rækker blev afsat til hver ad gangen. Rækkeme var afmærkede, og man fik de samme rækker, når roerne hakkedes anden gang. Når mand og kone hjalp hinanden, og man arbejdede nogle timer ekstra, kunne der godt tjenes en god dagløn.

Rapgræshøet blev høstet med hestelåmaskine (Aktiv). 7 maskiner var i gang, og 6 mand bandt op i neg efter hver maskine. Det var nødvendigt, at der blev hentet skår. Afgrøden var altid gået i leje og kunne kun høstes den ene vej. Det var også et hårdt arbejde for hestene, og derfor blev de udskiftet midt på formiddagen og midt på eftermiddagen. Ved samme lejlighed satte man et nyslebent knivset i slåmaskinen. De håndbundne neg skulle sættes sammen 4 og 4 i hobe, og der blev sat en hat bestående af hø på hver hob. Også dette arbejde med rapgræsslåning foregik på akkord, og også ved dette arbejde mødte daglejerkonerne op ude i marken for at hjælpe manden. Tempoet var højt. Dagene lange, men det gav en god ekstra skilling i lønningsposen. Efter en vejringsperiode på ca. 14 dage var rapgræshøet klar til at blive kørt hjem i laden.

Hardy fortæller, at den almindelige arbejdstid var 60 timer om ugen. Ugelønnen 72 kr. plus fri bolig og 2 liter mælk om dagen. Hardy arbejdede i kostalden om vinteren. Det var eftertragtet at arbejde i stalden om vinteren. Inde i en god varme. Der var 4 røgttere i kostalden om vinteren og 2 om sommeren. Besætningen var på 115 køer og desuden kvier, stude og kalve.

Kristoffer Pedersen var en af de 4 i stalden, og han var fodermester. Han bestemte over arbejdet i stalden, og var den, der fordelte kraftfoder og roer til besætningen. Roerne blev raspet og kørt ind på fodergangen i specielle vogne. 2 mand skubbede vognen frem, og fodermesteren lukkede op i siden, så roerne trillede ned i krybben. Besætningen fik rapgræshø, der var opmagasineret på staldloftet. Det valsede korn til dyrene blev afhentet i maskinhuset.

Udmugningen blev foretaget med skovl og trillebør, og møget blev kørt ud på møddingen lige uden for stalden. De

3 røgttere havde hver deres del af stalden at muge ud i. Det foregik på samme tid. Om sommeren var køerne på græs, og de blev drevet hjem fra marken kl. 03.30 for at blive malket. Nogle få år før blev de malket ude i marken, og da var det daglejerkonerne, der malkede køerne. Esther hjalp aldrig til i stalden.

Hardy kørte i to år gårdens mælk til Sjørring gamle mejeri. Det var med den gamle vogn med jernringe og jernkæder. 35 spande mælk om dagen. Det sidste år blev den gamle vogn skiftet ud med en ny vogn med gummihjul. Mælkekusken skulle vaske spandene og bringe varer med til gården fra købmand og andre forretninger i Sjørring.

Senere blev Hardy fodermester ved svinene. Her afløste han den tidligere fodermester Kr. Thomsen. Der var kun fedesvin, 500 stk. De fik korn og skummetmælk. Desuden fik de spild, der blev afhentet 2 gange om ugen i Thisted. I perioder blev der kogt kartofler til svinene. Det var gamle Johannes Kristensen, der stod for det arbejde.

Hardy fortæller omen gang, da der skulle bygges en ny svinestald til de bestående. Støvring byggede selv de 4 hjømer, og så lagde folkene de resterende sten. Han var til stede overalt, og kunne alt. ”Han var så grukli dygtig. Det ka’ du li’tro”. Og så var han meget stærk. Hardy kunne fortælle meget om det. Støvring var respekteret af alle, og folkene var glade for at være på Rosvang. Støvring kom over i svinestalden hver morgen kl. 9 for at gå en runde i stalden og for at se, hvordan dyrene trivedes. Der blev leveret svin til slagteriet hver uge. Støvring udpegede de svin, der skulle i gårdens lastbil for at blive kørt til Koopmans Svineslagteri i Thisted. Han kunne på øjemål bedømme grisenes vægt. Når der kom grisehandlere for at sælge og aflevere små grise, var Støvring også altid til stede. Han havde meget forstand på at bedømme dyrene.

De faste daglejere fik en kvart gris et par dage før jul. De blev udvalgt i god tid og fik lov til at blive ekstra store og fede. Støvring slagtede selv svinene, der skulle foræres bort eller bruges i gårdens husholdning. I mange år var det grisehandler Bertelsen fra Thisted, der opkøbte og leverede små grise til opfedning på Rosvang.

Hardy begyndte arbejdet kl. fire-halv fem om morgenen. Der skulle fodres 3 gange om dagen. Han skulle også muge i stalden og grutte korn til grisene.

Hardy passede grisene på Rosvang i 16 år. Så blev grisene sat ud, og bygningerne er nu nedrevet.

Tærskemaskine og presser på Rosvang.

Om efteråret og vinteren blev der tærsket rapgræs i den store lade, i østerenden af laden stod 2 store tærskemaskiner og en presser. Der blev de stående på samme sted, og så blev høet, ved hjælp af en hest, trukket hen til maskinerne. Det var altid den samme hest (Holger), der blev brugt til dette arbejde. Et langt stykke reb blev anbragt rundt om en dyng rapgræshø, og enderne blev fastgjort til seletøjet og Holger.

På nabogården Færgeborg, som Støvring havde købt i 1932, blev der også dyrket en masse rapgræshø. Høet blev her sat i en staklade, og det blev i vinterens løb kørt til Rosvang, for at blive tærsket. I den store lade blev

rapgræsset forket op på den første tærskemaskine. En mand lagde høet til rette, og den anden stod for ilægningen.

For at få alle frøene af strået skulle materialet igennem 2 gange. Høet gik automatisk over i den anden tærskemaskine og videre til presseren, der pressede høet til baller.

Trækraften til maskinerne var en stor motor, der stod i en tilbygning tæt ved laden. Et remtræk overførte trækraften til tærskemaskinerne.

Maskinerne var sat i gang, når mandskabet kom i laden for at begynde tærskearbejdet.

Kr. Søgård passede den store motor, og ilæggeren, og pressermanden skulle sørge for at henholdsvis tærskemaskine og presser var smurt. Hardy husker, at der blev betalt ekstra til disse folk. (25 ører om dagen). Den, der smører godt, kører godt. Der blev passet godt på alle gårdens maskiner. Kr. Søgård var den mest betroede mand på det område.

Høet, der kunne bruges til foder, blev læsset på vogne og kørt til staldloftet. Det aftærskede frø kom i store sække, og var så klar til aflevering til frøfirmaerne. Man læsede det i jernbanevogne på Sjørring Station.

Avnerne (flom) blev læsset på vogne, og kørt op i den gamle lade. Dette materiale blev senere brugt som foder til dyrene. Hardy fortæller, at flommen kom igennem tærskemaskinen en ekstra gang, og de letteste frø kom igennem en kørner.

Rapgræs bindes op på Rosvang.

Både den gamle og den nye lade var indrettet sådan, at hestevognene kunne køre oppe i spidsen af laden.

Hvis rapgræshøet skulle sælges til eksport, blev høet presset meget hårdt sammen i en eksportpresser, der bandt ståltråd omkring ballerne. Det var nogle meget store og tunge baller, og de blev læsset i jernbanevogne på Sjørring station.

Nogle år, ikke mindst i krigsårene med de hårde vintre, blev der solgt meget rapgræshø til landmændene i Thy. To spand hestevogne med rapgræshø kørte fra Rosvang hver morgen klokken 7. Mange gange blev gårdens lastbil med Børge bag rattet, også sendt afsted, hvis afstanden var særlig stor til aftagerne. Selv efter de tørreste somre havde gården altid rigeligt med stråfoder på grund af jordens beskaffenhed, og også fordi man havde mange hektar med rapgræs.

For at holde jorden fri for kvikgræs, var en del af jorden i brak. Når blot jorden blev holdt sort i den første del af sommeren, så kunne kvikken (senegræsset) ikke overleve, og jorden var i august måned klar til at blive tilsæt med rapgræsfrø. Næste år blev der høstet rapgræshø på samme mark.

Det var ”Almindelig rapgræsfrø, der blev avlet på Rosvang. Altså ikke ”Engrapgræs”, som man godt kunne fristes til at tro.

Der var efter 1. verdenskrig og 2. verdenskrig stor efterspørgsel på rapgræsfrø. Priserne var så høje, at det for Rosvangs vedkommende blev en helt eventyrlig god økonomisk periode. Vi må dog ikke undervurdere en dygtig leders store betydning for at opnå et godt resultat.

Priserne kunne svinge fra 3 kr. til 9-11 kr. pr. kilo. Det var ikke nok at avle gode frø, man skulle også være en dygtig sælger og vælge det rigtige tidspunkt for salg. De største aftagere af rapgræsfrø var ”Dæhnfeldt” og ”Sydfyns Frøavl”. Det blev fortalt, at frøene blev brugt til at tilså græsarealerne ved de mange nye lufthavne rundt om i verden.

Det var naturligvis ejeren, der fik den økonomiske gevinst, og det var godt for ham, men hele gården blev i de gode år bygget om og forbedret. Arbejdspladser blev der mange af. I de travle perioder hentede gårdens lastbil dagligt et læs arbejdere fra Thisted. Den samlede arbejdsstyrke var i lange perioder på mere end 50 mand.

I Støvring tid blev der hvert år, i den lille Sjørring-Thorsted kommune, udgivet en skattebog. Det var store tal, der stod ud for Støvring navn, så kommunen og staten fik også andel i eventyret. Sognerådsmedlemmerne satte på det tidspunkt beboerne i skat efter et skøn, men det fortælles, at man ikke turde foreslå ændringer i de tal, der stod på Støvring selvangivelse.

Anna og Jens Støvring havde tre døtre: Karen, Edel og Inger. De voksede op på gården, og havde i de første år barnepige. Senere blev provstens datter, Ida Hjorts vang ansat som privat huslærer. Hardy fortæller også, at Støvring senere kørte døtrene til skole i den kommunale realskole på Plantagevej i Thisted. Vi kunne fortælle meget om dem, men det er en helt anden historie.

Mange af Støvring bekendte kunne låne penge på Rosvang, hvis de havde brug for det. De skulle efter sigende ikke betale renter, men pengene skulle betales tilbage på aftalte tidspunkt. Rosvang var også køber af naboernes plage og store føl.

Hver dag i hele vinterhalvåret kørte to spand heste roer ind i roehuset. Roerne blev hentet i en roekule ude i marken, og det kunne i frostvejr være et hårdt og koldt arbejde at fjerne det jordlag, der var dækket over roerne for at beskytte mod frosten. I vintre med meget sne blev mandskabet også sendt ud på snearbejde. Snefogeden kunne disponere over ca. 10 mand fra Rosvang, og det var, fortæller Hardy, i Vang og Råstrup, at mandskabet fra Rosvang skovlede sne. Kanalerne ude i marken blev også tømt for sne, så vandet kunne få frit løb, når tøbruddet satte ind. Enkelte gange, når kanalerne var tilfrosne, benyttede man en træsneplow med to-tre heste foran. Det var en af Støvring opfindelser.

I marts måned blev møddingerne tømt. Møget blev brugt som gødning ude i marken. Det blev læsset af i små dynger, og senere, før nedpløjningen, blev det spredt ud i et jævnt lag på marken. Det var et hårdt arbejde at sprede og læsse møg i en hel måned. Hardy fortæller, at det var hårdt ved huden på hænderne.

Kostalden fik nyt brandfrit loft (sidst i fyrrerne). Cementblandingen blev i trillebør kørt op på loftet ad nogle høje opbyggede ramper. Det var Charles Tobiassen og Hans Weje, der stod for dette arbejde. Også den nye

hestestald blev bygget, mens Støvring levede. Det var det sidste byggeri, Støvring lod opføre. Der er plads til 54 heste. Støvring havde altid mange heste på Rosvang, også efter at traktorerne holdt deres indtog som trækraft i landbruget. Den nye flotte hestestald, med tegltag og fodergang, var fyldt med heste i flere år.

Vi skal naturligvis også huske at fortælle om den store lade, som Støvring lod opføre ca. 1940. Den er 106 meter lang og 25 meter bred. Den havde benævnelser ”Danmarks største lade”. Der var før i tiden en trælade på samme sted. Træet blev udskiftet med røde teglsten, og lade blev bygget dobbelt så lang.

I den gamle bygning med karlekamre var der plads til 14 karle. Et år, altså før Hardy blev gift, havde han et kammer her. Karlene spiste i folkestuen ovre i hovedbygningen. Her måtte de opholde sig i fritiden, hvis de havde lyst til det. Karlene fik 6 kroner om dagen, foruden kost og logi. Lørdag aften skulle de tit ud for at more sig. To lillebiler kørte dem til bal i et samlingshus eller til et hotel i Thisted. Måske begge steder.

Pengene kunne hurtigt bruges, og Hardy fortæller, at det blev de. Det er måske derfor, den bygning på Rosvang blev kaldt ”Sorgenfri”. Det liv var ikke lige det, Hardy satte pris på, og derfor flyttede han, men søgte siden tilbage som gift daglejer.

Støvring byggede senere nye værelser til karlene og en lejlighed til forvalteren, Ingvar Søgaaard. Det har sikkert været sidst i fyrrerne, og det var en meget stor forbedring i standarden af karlekamre. Der blev installeret varme på værelserne, og der var adgang til varmt brusebad. Karlene ude på landet havde naturligvis brug for at blive vasket efter dagens arbejde. Forholdene for arbejderne på Rosvang havde sikkert ikke været anderledes, end de var på mange andre gårde på samme tid, men efter anden verdenskrig skete der en mærkbar og tiltrængt forbedring for arbejderne ude på landet. Lønnen blev også større, og de faste daglejere blev medlem af fagforeningen.

Hardy Gregersen, 1963.

Vi har talt meget om rapgræs, fordi det er en speciel afgrøde, men der var naturligvis også kornafgrøder på gården. Kornegene blev kørt ind i den gamle lade. Også her kørte hestevognene op ad køreramper, og negene blev læsset af til begge sider. Også i den lade var der en stor tærskemaskine og presser. Hardy fortæller, at der ikke var knytter på presseren, men en mand skulle med håndkraft knytte båndene på de snore, der skulle holde halmen sammen i baller. (2 snore omkring hver balle). På Færgeborg var der ligeledes eget tærskværk til kornet.

Jens Støvring bror var bestyrer på gården. Den blev drevet selvstændig, og der var også her en stor besætning.

De to gårde var selvforsynende med korn til både svin og kreaturer.

Om efteråret blev der lukket 150 stude ind på de frodige grønne rapgræsmarker. Det var mærker, hvor der skulle slås rapgræshø næste år, men det var nødvendigt, at græsset blev gnævnet i bund inden vinter. Det klarede

studene, og i løbet af en måned, var de godt fede og dermed klar til salg og slagting. Alle dyrene blev drevet hjem til gården tidligt om morgenen, og Støvring udpegede de dyr, der skulle afsted i den uge. Det var som regel 2 læs, der kom afsted ad gangen, og resten af dyrene blev drevet tilbage til græsning.

Støvring var allevegne, og som Hardy siger, han så alt det, han ville se. Den gamle sorte cykel var hans transportmiddel på gården og i marken. Hvis cyklen blev set, så var Støvring ikke langt væk. Intet skulle gå til spilde. Det viste han ved sit eget eksempel. ”Pas endelig på at få det hele med”, kunne han sige, når mandskabet bandt rapgræshø op efter slåmaskinen. Støvring samlede de løse klatter op under armen, og afleverede bundtet hos rette vedkommende.

Jorden, der tilhører gårdene, var tidligere en del af Sjørring sø. Det er meget frugtbar dyndjord, men det er naturligvis helt afgørende, at kanalerne og dræningen holdes vedlige.

Hardy fortæller om, hvordan mandskabet blev sendt ud for at stoppe huller i kanaldigerne. Grøden i kanalerne skulle slås omsommeren, og uddybet blev kanalerne om vinteren. Drænene blev forbedret, rensat og fornyet i vinterens løb.

Drænarbejdet blev også udført af gårdens mandskab. Arbejdet var på akkord, og når et angivet jordarbejde var udført, kunne mandskabet holde fyraften.

Som det fremgår af denne beskrivelse, var der hvert år meget arbejde forbundet med at lede vandet væk fra markerne. Jorden skulle afvandes godt, for at kunne yde maksimalt. De samme udgifter er der ikke ved driften på almindelig markjord. Disse ekstra omkostninger skulle tjenes ind på anden vis. Dette blev gjort ved god ledelse og ved valg af de rigtige specialafgrøder, for at udnytte dyndjordens store frugtbarhed.

Hardy fortæller, at Kristian Møller passede hestene. En hestepasser på en gård med så mange heste er et helt kapitel for sig. Den fortrolighed og gensidige respekt, der ved daglig pleje blev opbygget mellem mand og hest, er af meget stor betydning for et landbrug, hvis trækraft er baseret på hesten. Kr. Møller forstod sig på den kunst.

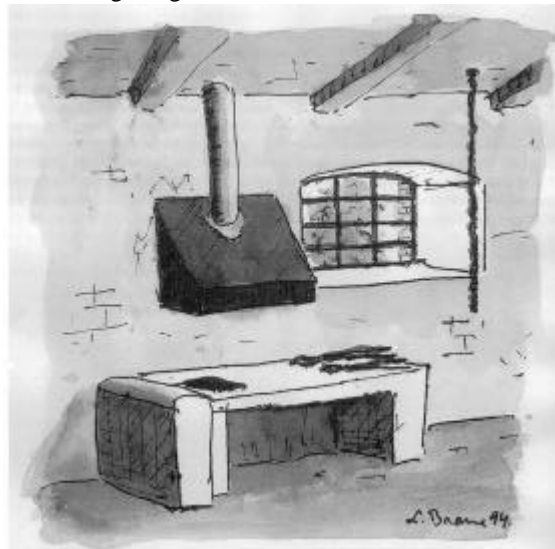

Aksel Jensen var ansat som gartner, og havde ansvaret for haven. Der var store græsplæner, frugthave, køkkenhave og drivhus. Ved køkkenhaven lå der et hønsehus med 500 høns, og pasningen af disse hørte også med til gartnerens mange gøre mål. Når der skulle plukkes bær og frugter, mødte daglejekonerne med børn op for at hjælpe til. Belønningen for dette arbejde var tilladelse til at tage frugt med hjem til egen husholdning.

I parken er der en sø af en ret anseelig størrelse med et svanepar og en robåd. Søen er som forbundne kar sat i forbindelse med et springvandsanlæg i nærheden af

hovedbygningen. Forskellen i niveauet bevirker, at vandet presses op i luften.

Til gården hører der en smedje med fast esse. Her blev de mange heste ”skoede”, og plagene ”gjort op”. Man smedede oprindeligt selv skoene til hestene foruden alt det andet smede- og værktøjsarbejde, der skulle udføres på gården. Hardy husker, at Niels Hove Nielsen var smed på stedet i en periode, og senere kom Carl Saugbjerg fra Sjørring, og udførte det nødvendige arbejde i smedjen på bestemte dage i ugen.

Smeljen på Rosvang.

At sko heste og plage er - selv for en meget øvet og rutineret smed - et meget anstrengende arbejde. Der fortælles om en smedesvend på Rosvang, der efter at have skoet nogle urolige heste, pludselig sætter hestens ben til jorden, vender sig sveddryppende om mod forvalteren, der med kæppen i hånden interesseret har stået og fulgt arbejdet, og siger: ”Sej mæ en gång, hvo möj jove er der til Rosvång”. ”Godt 300 hektar”, svarer forvalteren. ”Så er det ski’ mærkli’, do et ka find ajer steer å stå”, svarer smedesvenden.

Foruden det betroede arbejde som svinefodermester, har Hardy prøvet det meste af alt forefaldende arbejde på gården. I en periode kørte han med gårdens lastbil. Han husker kun de mange år med tilfredshed. ”Al de mensker, do ka da nok forstå, der var nøj løjer ve e”.

I 1952 dør Jens Støvring pludselig. Den mand, der med så stor dygtighed havde ledet arbejdet på gården siden 1918, var faldet bort. Anna Støvring, der havde fulgt ham i arbejdet gennem alle årene, stod nu alene med de to store gårde. Heldigvis var forvalteren Ingvard Søgård godt kendt med forholdene på gårdene. Han var startet som karl på Rosvang, og var siden avanceret til at blive Støvrings højre hånd og forvalter. På Færgesborg var Jens Støvrings bror, Chr Støvring, ligeledes en erfaren mand og en god støtte for Anna Støvring. Der er ingen tvivl om at alle - også daglejerne - var indstillet på, at arbejde for et godt resultat. Man kunne ikke længere spørge Jens Støvring til råds, og vi tror man mange gange, har sagt til hinanden: ”Hva’ ville Støvring ha’ gjort?”

Det blev datteren og svigersønnen, Edel og Erik Fogh Hansen, der i 1955 overtog Rosvang. Færgesborg blev på samme tidspunkt overtaget af den ældste datter, Karen

Erfurt Andresen, og hendes mand. Den tredje datter Inger var gift, og de købte et gods på Djursland, ”Stenalt”.

De tre døtre, som de ansatte husker som tre små søde piger, der gik ture med barnepigen i deres lyseblå frakker, havde hver fået en herregård.

Den nye ejer af Rosvang fortsatte med dyrkning af rapgræs, men efterhånden blev det mejetærskere, der overtog høstarbejdet.

Som på alle andre gårde blev der i de kommende år færre ansatte og flere traktorer med tilhørende maskiner.

Fogh Hansen kunne se, det blev nødvendigt at finde nye afgrøder, fordi frøpriserne faldt kraftigt.

I 1963 blev der bygget et græsmels tørreri, og der blev desuden eksperimenteret med avl af tulipanløg. Græsset blev tørret, findelt og fyldt i papirsække. Det var et godt foder, og det blev i store partier solgt til foderstofhandelen.

Anlægget producerede i døgndrift om sommeren, og Hardy husker, at den gamle lade i perioder var næsten fyldt med græsmel. Der blev brugt megen olie til at tørre

græsset, og for at købe det til den billigste pris blev der installeret en olietank, der kunne rumme 30 tusinde liter. I den tidligere kostald blev tyre og tyrekalve opfedet med rapgræshø og græsmel.

Produktionen stoppede nogle år senere. Græsmelet var godt, men prisen på olie steg så kraftigt, at rentabiliteten ved produktionen blev ødelagt.

Esther og Hardy Gregersen byggede i 1975 et hus på Rosvangvej ved Sjørring.

Her bor de stadigvæk, men snakker meget gerne om Rosvang og om de gode og sjove minder, de har fra den tid. Forholdnene ved landbruget og på Rosvang har ændret sig så meget, at det næsten ikke er til at forstå. Med Esther og Hardys hjælp har vi forsøgt at samle nogle minder fra den tid, da de var ansat på gården.

Mange vil sikkert synes, det må have været et hårdt liv. Det synes Hardy ikke. ”Det var ski’sjov. Æ var glå ve å vær der”.

(Kilde: Historisk Årbog for Thy og Vester Hanherred 1994, side 64-74).

